

Берта Браун

ДЖОНИ ДЕП

ОТ БУНТАРЯ ДО ЛЕГЕНДАТА

„Не четете само историята, четете биографии, защото те са това, което е животът, но без теорията“.

Бенджамин Дизраели,
писател

Джони Деп
От бунтаря до легендата

Автор Берта Браун
Превод Наташа Стоянова
Редактор Яна Загорчинова

Издателство „Паритет“, София
220 стр.

Обичаният от всички веселяк и хулиган, лошото момче на Холивуд – Уили Уонка, Джак Спароу, Лудият шапкар... Какъв е бил той в детските и младежките си години? Какъв е той в любовта? Защо се провали в семейния живот с миловидната Ванеса Паради, както и със знойната Амбър Хърд? Каква е причината? Съдба? Лош късмет? Вина?

Личният живот и кариерата на Джони Деп, неговите достойнства и недостатъци, любовни връзки и гениален талант – разкриваме тайните на звездата в тази книга!

Всички права са защитени. Никаква част от тази книга не може да бъде възпроизведена, в каквато и да е форма, без писменото разрешение на притежателя на авторските права.

ISBN 978-619-153-623-8

Съдържание

Детство и младежки години	5
Момчето погълнато от легло	13
Звездният старт на тийнейджърския идол	24
Ранни връзки: Едуард Ножиците среща Уинона	31
Странни филми и нестандартни роли	43
Бездомният милионер	52
Кокаин, алкохол и Кейт Мос	60
Парижкият ангел Ванеса Паради	68
Случайна среща в Париж и любов от пръв поглед	91
Ванеса, Джони и Париж – родени един за друг	103
В ролята на перфектен татко	107
Живот в План-дьо-ла-тур	121
Раят на Бахамите	142
Работа и ангажименти – далеч от дома	144
Краят на идеалната любовна история	148
Амбър Хърд влиза в кадър	168
Нова връзка, брак, развод и дело за клевета	172
Джони Деп: сам и умиротворен	192
Интересни факти за Джони Деп	206
Избрано от филмографията на Джони Деп	212

„Ако ме чуετε да казвам за себе си: „Аз съм сериозен актьор“, моля ви, забийте ми един шамар.“

Джони Деп

Детство и младежки години

„Преминавайки през всичко лошо, което ми се случи, разбрах какво значи хубаво. Много е лесно да обвиняваш другите хора и обстоятелствата в миналото за себе-омразата си.“

Джони Деп

Джон Кристофър Деп се ражда на 9 юни 1963 г. в американското градче Оуънсбъроу, щата Кентъки. Израснал в многодетно семейство. Родителите му нямали постоянна работа, семейството се местело от място на място в търсене на по-добър живот. Деп е най-малкото, четвъртото дете на строителния работник Джон и сервитьорката Бети-Сю Деп, която напуска работа, за да се грижи за семейството. Джони си спомня: „Първите години от живота си прекарах, зяпайки белите покривки на масите, а когато поотраснах, вечер помагах да броим оборота. Майка ми псуваше като моряк, играеше карти и пушеше.“

Брат му Даниел и двете им по-големи сестри Кристи и Деби не обръщали особено

внимание на изтърсака. Джони израства в щата Флорида, в който семейство Деп успява да смени местожителството си над двацет пъти: „Дори не мога да си спомня всичките къщи, в които живяхме, бяха прекалено много. Бяхме като цигани.“

Не е учудващо, че Джони расте мрачно, затворено и самотно дете. Той бил вглъбен в себе си особняк, който се интересува само от рисуване и от музика (по-късно, в тийнейджърските години, когато майката му подарява китара): „Когато бях малък, обичах да издавам странни звуци. Правех някои неща, които сега и на мен ми изглеждат много странни: вярвах, че за да изключиш лампата, не е достатъчно да натиснеш ключа един път – задължително трябва два пъти. Известно време родителите ми смятаха, че съм болен от синдрома на Турет (за който са характерни нервни тикове). Родителите ми винаги са казвали, че не съм обикновено дете. Най-вече защото имах навика да правя всичко по два пъти. Честно. Например, като изпивах чаша кола, слагах чашата на масата, после отново я вземах в ръце и я поднасях към устата си, въобразявайки си, че в нея още има нещо. И това не е единственият случай, аз наистина

повтарях всичко, което правех. Мисля, че родителите ми доста се притесняваха.“

Честите местения са свързани с работата на баща му, но когато Джони е на седем години, семейството се заселва в Мирамар, Флорида. Те живеят почти една година в мотел, докато баща му си намери работа. Джони изживява тежко смъртта на любимия си дядо, при когото прекарвал ранните си детски години, мрази мястото, където живеят, и дома си и на 12 години започва опасно да експериментира с наркотици и цигари – самобичува се, за да избяга от проблемите в семейството и заобикалящата го действителност: „Това ми помагаше да не усещам така остро бедността. С други думи, затварях се в стаята и си свирех на китара. Загубих девствеността си, когато бях на тринайсет. На четиринайсет вече бях опитал всички видове наркотици, влизах в класните стаи само от любопитство какво се случва от другата страна на затворената врата. В крайна сметка научавах това, което исках да разбера, и се оттеглях“.

За да спаси семейството от глад, на четиринайсет години Джони започва работа: дежурен на бензиностанция. Представете си един постоянно намръщен, зле облечен и нечис-

топлътен хлапак – и ще получите портрета на Джони Деп от края на седемдесетте. През 1978 г. родителите на момчето се развеждат. Това е един от най-сложните периоди в живота на Джони, за който той по-късно си спомня: „Баща ми си тръгна заедно с втората ми сестра Деби, а майка ми се потисна вътрешно и отпадна физически. Беше много тежък период, с брат ми и сестра ми трябваше да се ободряваме взаимно и да се грижим един за друг“.

Като най-малък в семейството именно той трябвало да ходи до работата на баща си, за да получава издръжката. Бащата посрещал сина си студено, с нежелание му давал парите и всяка среща била истинско мъчение за впечатлителния и чувствителен Джони. Това забива още един клин в отношенията между тях.

Междувременно майката на Деп се омъжва втори път: избраникът ѝ е писателят Робърт Палмър, когото след години Джони обявява за свой вдъхновител, наред с още един писател, Джек Керуак¹, по творчеството на когото Деп сериозно си падал като тийнейджър.

¹ Джек Керуак (1922–1969) – американски писател, поет, художник и представител на бийт поколението.

На 16 години, вече свирейки що-годе прилично на китарата, подарък от майка му, Деп-младши напуска училище и основава с приятели гаражната рок група *The Kids*, която бързо набира популярност. Списание *Rolling Stone* пи-сало за него през 1991-ва: „Непослушният ученик веднъж е временно отстранен от училище заради неприлично отношение към учителката по гимнастика. Той пропушва на 12 години, след това започва да пие и да употребява наркотици. На 14 години се зарича завинаги да се откаже от наркотиците. Две години по-късно родителите му се развеждат и скоро след това Деп напуска училище, за да се присъедини към рок групата Kids. Тя се превръща в местна сензация и подгръзва публиката на концертите на звезди като Иги Поп², B52 и Talking Heads. (Той си спомня първите думи, които е казал на Иги Поп – негов кумир и бъдещ приятел, и не може да обясни защо е успял да изпелтечи само: „Вие... вие...“ В отговор изненаданата звезда нарекла Деп „малко копеле“.

Самият Джони си спомня: „За пръв път чух електрическа китара и бях изцяло завладян

² Иги Поп (1947) – псевдоним на американския рок певец и актьор Джеймс Нюъл Остърбърг-младши, един от основателите на пънк рока.

от нея. Майка ми купи една втора употреба и аз на практика прекарах в стаята си цяла година, учейки се да свиря на нея самостоятелно. В училище беше безумно скучно, мразех училището. Когато Jump Street се превърна в хит (песен от репертоара на The Kids – бел. ред.), ми предложиха да се снимам в едно от онези рекламни филмчета, които пропагандират образованието. Но по това време пресата вече знаеше всичко за мене. И аз няхм никакво желание да казвам от телевизионния екран нито: „Здравейте, аз съм Джони Деп. Не зарязвайте училището и го завършете, защото това е цял един свят за теб и за мен“, нито „Просто кажи „не!“.

Бодрият, освободен и неангажиращ пънк-рок допада на хиляди връстници на Деп, а участията в актуалните клубове позволяват на Джони най-накрая да може да свързва двата края. Но до охолния живот има много време: няколко месеца местната рок звезда Джони Деп живее в колата на свой приятел – „Шевролет Импала“ от 1967 г.

Списание TV Guide (22 януари 1988 г.): „Когато е на 16, малко преди да напусне училище, той бяга от къщи, за да живее в кола с най-добрия си приятел Сел, тъй като Сел

нямало къде да живее и Джони не искал той да се чувства изоставен. Колата е „Импала“ от '67 година, която те напълнили с празни кутийки от бира, докато се хранели със сандвичи от „7/11“.

Сел пристигнал във Ванкувър, за да види Джони, и впечатлил продуцентите със своето, меко казано, странно умение да изпълва устата си с въздух и да го изпуска като загадъчна риба. Сега Сел играе във филма „Внедрени в час“ в ролята на герой с прякор Рибата балон.

Впрочем битовите проблеми не пречат на Деп, свикнал на минимализъм в живота, изцяло да се отдаде на музиката, а изявите на групата му позволяват да спечели пари за своя първи билет до Лос Анджелис.

Джони Деп като малко момче.

Момчето погълнато от легло

„Ако трябва да избирате между „да“ или „не“, изберете „да“! Направете го. Целунете, прегърнете, догонете, срещнете, кажете дори нищо да не излезе, поне ще сте опитали.“

Джони Деп

1983 година. Двайсетгодишният, изпълнен с надежда Джони започва да излиза с 25-годишната художничка-гримьорка Лори Алисън, сестра на един от неговите колеги музиканти. Същата година те се женят и се преместват в Лос Анджелис заедно с рок групата, надявайки се на бърза слава. Младите авантюристи на практика нямат никакви пари, затова Деп и приятелите му продават химикалки за един телевизионен магазин. Джони си спомня много емоционално за този период:

„Беше ужасен период. Наоколо имаше толкова много групи и музиканти, че беше просто нереално да припечелиш нещо! Така че на всички ни се наложи да си търсим допълнителна работа. Известно време рекламирахме разни неща по телефона. Печелехме около стотина долара седмично. Налагаше се буквално да изнудваме хората за пари. Хвърляхме им прах в очите, казвахме им, че са късметлии, че точно от това имат нужда в живота, и накрая ги карахме да си купят някакъв стар часовник или нещо подобно. Те поръчваха стока за 500 долара, а ние им изпращахме дядовия часовник, намерен на тавана. Беше ужасно.“

Джони съвсем случайно се запознава с Никълъс Кейдж³ – бивше гадже на съпругата му Лори Алисън. По ирония на съдбата това запознанство се превръща в мост, който позволява на Джони да попадне в света на киното. Проницателният Кейдж вижда могъщия актьорски потенциал на Деп и представя

³ Никълъс Кейдж (1963) – известен американски актьор, режисьор и продуцент.

приятеля си на един холивудски агент. Дават на Джони няколко епизодични роли, а след това – не главна, но все пак открояваща се роля във филма на ужасите „Кошмари на Елм Стрийт“. Режиcьорът на филма Уес Крейвън⁴ си спомня: „Той имаше много волева и в същото време изтънчена натура, притежаваше някаква харизма. Моята дъщеря тийнейджърка беше с една приятелка на прослушването и той направо ги плени. Джони наистина привлича сексуално жените.“

Самият Джони е много изненадан как бързо става търсен актьор: „Аз изобщо не приличах на този, когото Уес беше описал в сценария (едър футболист със светла коса). Бях слаб, със сплътсена от лак дълга мръсна коса, с обица на ухото – малък пещерен човек. След пет часа се обадиха на моя агент да му кажат, че са ме одобрили за ролята. Тя беше на момче, което първо пропадне във водно легло, а след това ще бъде изплюто от там с фонтан от кръв. Започнах да уча актьорско майсторство, бях учуден, че някой ще ми плаща за това.“

⁴ Уесли Ърл Крейвън (1939–2015) – американски режисьор, сценарист и продуцент, известен най-вече с работата си по редица филми на ужасите.